

10 Αυγούστου 2015

«Γεννηθήτω το θέλημά σου», είναι η πιο υπέροχη δοξολογία του Θεού

/ [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Image not found or type unknown

«Ο μεγάλος ρῶσος λογοτέχνης L. Tolstoy στό βιβλίο του Παιδικά, Έφηβικά καί Νεανικά χρόνια περιγράφει μιά έμπειρία του ἀπό τά παιδικά του χρόνια, πού ἔμεινε

βαθειά χαραγμένη στην ψυχή του. Φιλοξενούσαν συχνά στό σπίτι τους έναν ἄνθρωπο πολύ πονεμένο, πού ἐλάχιστες «ἄσπρες» μέρες εἶχε δεῖ στή ζωή του. Σέ μιά ἀπό αὐτές τίς ἐπισκέψεις, ὁ Tolstoy μαζί μέ τά μικρά του ἀδέλφια, παρακολούθησαν κρυφά τό γέροντα πού προσευχόταν στό δωμάτιο τό ὅποιο τοῦ εἶχαν παραχωρήσει. Καί περιγράφει ὡς ἔξῆς τήν ἀνεξίτηλη σφραγίδα τήν ὅποια ἄφησε πάνω του αὐτή ἡ ἐμπειρία: «Σταυρώνοντας τά μεγάλα του χέρια στό στῆθος, ὁ Γκρίσα, στεκόταν πρῶτα σιωπηλός μέ σκυμμένο τό κεφάλι μπροστά στίς εἰκόνες. Μετά ἔπεσε στά γόνατα καί ἄρχισε νά προσεύχεται. Στήν ἀρχή ἀπάγγειλε σιγαλά γνωστές προσευχές· μετά τίς ἐπανελάμβανε δυνατότερα. Μετά ἄρχισε νά προσεύχεται μέ δικά του λόγια. Προσευχήθηκε γιά ὅλους τούς εὔεργέτες του (ἔτσι ἀποκαλούσε αὐτούς πού τόν φιλοξενούσαν)· ἀνάμεσα σ' αὐτούς καί γιά τήν μητέρα μας καί γιά μᾶς.

Προσευχήθηκε γιά τόν ἔαυτό του, ζητώντας ἀπό τό Θεό νά συγχωρήσῃ τίς προηγούμενες ἀμαρτίες του· καί μετά συνέχισε νά ἐπαναλαμβάνη: Θεέ μου, συγχώρεσε τούς ἔχθρούς μου. Μετά συνέχισε νά ἐπαναλαμβάνη πολλές φορές: Κύριε, ἐλέησέ με· ἀλλά κάθε φορά μέ ἀνανεωμένη δύναμι καί μέ θέρμη. Μετά εἶπε: Συγχώρεσέ με, Κύριε, καί δίδαξέ με, πῶς νά ζῶ. Καί τό εἶπε μέ τόση ἀπλότητα καί πίστι σάν νά περίμενε μιά ἀμεση ἀπάντησι στό αἴτημά του. Καί ἔπειτα τό μόνο τό ὅποιο μπορούσαμε νά ἀκούσουμε, ἥταν λυπητερά ἀναφυλλητά. Σέ λίγο σηκώθηκε στά γόνατά του, σταύρωσε τά χέρια του στό στῆθος καί ἔμεινε σιωπηλός...

Καί ξαφνικά ἀναφώνησε: Γενηθήτω Κύριε, τό θέλημά Σου! Καί πέφτοντας μέ τό μέτωπο στό πάτωμα ἄρχισε πάλι νά κλαίη μέ λυγμούς σάν παιδί...».

Καί συνεχίζει ὁ Tolstoy: «Πολλές ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος ἔχουν χάσει τή σημασία τους γιά μένα· ἀκόμη καί ὁ Γκρίσα ὁ προσκυνητής ἔχει ἀπό καιρό τελειώσει τό τελευταῖο του ταξίδι. Ἀλλά ἡ ἐντύπωσι, τήν ὅποια μοῦ ἔκανε ἐκείνη ἡ βραδυνή προσευχή του, δέν θά ξεθωριάση ποτέ!

Ω ἀληθινέ Χριστιανέ Γκρίσα! Ἡ πίστι σου ἥταν τόσο δυνατή πού ἔνοιωθες ζωντανή τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀγάπη σου γιά τό Θεό ἥταν τόσο μεγάλη, πού οἱ λέξεις ξεχύνονταν ἀπό τά χείλη σου ἀπό μόνες τους, χωρίς νά τίς μετρᾶς μέ τή λογική σου. Καί τί ὑπέροχη δοξολογία πρόσφερες, γιά νά δοξάσης τό μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ, ὅταν -μή βρίσκοντας λέξεις μέσα στόν πόνο σου- ἔπεσες κλαίγοντας στό πάτωμα καί φώναξες: Γενηθήτω, Κύριε τό θέλημά σου!».

Εἶμασθε εύγνώμονες στό μεγάλο Tolstoy γιά τήν “μαγνητοσκόπηση” αὐτῆς τῆς συγκλονιστικῆς προσευχῆς τοῦ ἀπλοϊκοῦ γέροντα προσκυνητῆ. Καί εἶναι κρίμα, πού ὁ τραγικός συγγραφέας, φυλακισμένος στόν ἐωσφορικό ἐγωϊσμό του, δέν φρόντισε ποτέ νά ἀξιοποιήσῃ σωστά τό μάθημα τῆς προσευχῆς, τό ὅποιο πῆρε ἀπό τόν

ἀγράμματο χωρικό. Τουλάχιστον ἔκανε τήν πολύ σωστή διαπίστωση ὅτι οἱ λέξεις «Γενηθήτω τό θέλημά Σου», εἶναι ἡ πιό ύπεροχη δοξολογία τοῦ Θεοῦ».

Αρχιμ. Ιωάννου Κοστώφ
«Η Προσευχή Κομποσχοίνι»

Πηγή: xristianos.gr
Επιμέλεια θέματος: Δέσποινα Σεμερτζίδου

aoratospolemostheblog0.wordpress.com